

4

Men du! till mödors tröst och ädla dygders lön,
Oss följeslagande, tillbedda, ljufva kön!
O du, som re'n är mor, och du, som mor skall blifva!
Du först! tag skaldens sång, och skaldens anda lifva!

Försvunnen är den tid, då makten våldets var,
Och qvinnan slafvande, och mannen en barbar:
Försvinne ock den tid, då listen, i förening
Med slöjad sinnlighet, ger rökverk utan mening,
Och, lik en mirthöljd orm, förförarn, lömsk och kall,
Tillber gudinnans nåd — och ler åt qvinnans fall!
Din rätt, ditt värde känn! var, som naturen lärde,
Var stolt! det är din rätt — *Var ljuf!* det är ditt värde,
Och stifta, blyg och trygg, för våra seder lag,
Med tjusande befäl och herrskande behag!
Jag söker qvinnan ej bland bistra Amazoner,
Inkräktande ett namn af undrande nationer:
Mer vördnadsvärd än stor, mer kär än minnesvärd,
Hon segrar skönare med tårar, än med svärd.
Jag söker henne ej bland tänkares problem, ,
I forskningarnas djup, omtöcknad af systemer:
Behaget, enfalden, blef hennes sälla lott,
Och, leende och ljuf, dess vishet hjertats blott.
Men också ej ibland den yra flock, som hvimlar,
En stunds gudomlighet, i yppighetens himlar,
Af *modet* skapt och närd, och lik den meteor,
Som fladdrar upp och flyr, och lemnar intet spår.
Jag fann dig någon gång; jag skall ännu dig finna,
Och kyssa dina fjät, tillbedjansvärda qvinna!
Jag fann dig obemärkt i huslighetens krets,
Omhvärd af dina barn, och med din lott tillfreds,
Af vettets odling prydd, men skild från flärdens yra,
I anspråksfria värf din lilla verld bestyra.
I själens oskuld vis, och kännande och öm